

BUĎa nebo NEPO

Metoděj za sebou zaslechl suché zakašláání. A pak znovu a znovu. Povzděchl si. Bratrův kašel ho trápil víc, než kdyby byl nemocen sám. Možná se na cestu k Chazarům vůbec neměl vydávat. Jenže bez jeho pomoci by to bylo mnohem těžší, jeho vzdělání a schopnost jednoduše a srozumitelně vyjádřit obsah křesťanské víry nemohly nahradit Metodějovy diplomatické schopnosti ani právnické vzdělání. Vraceli se z úspěšné mise, Chazaři si ze tří monoteistických náboženství vybrali křesťanství jako cestu k překonání pohanských zvyků, pomohli jim objevit ostatky třetího Petrova nástupce, které nyní nesli s sebou, a navíc odměnili své věrozvěsty propuštěním řeckých válečných zajatců, ale radost kalil Konstantinův zdravotní stav.

Metoděj se ohlédl. Jeho bratr, i když se snažil stačit ostatním, zůstal pozadu. Cesta vyprahlou krajinou pro něho byla utrpením, se kterým těžce zápasil. Ne daleko rostl široko daleko jediný, ale zato opravdu mohutný strom. V jeho stínu by si mohli odpočinout. Metoděj na strom jen ukázal rukou a ostatní věděli, co má na mysli. I oni byli zmoření horkem a prachem cesty a pomyšlení na odpočinek ve stínu jim ani v nejmenším nebylo proti mysli, i když se už těšili na domov, který dlouhá léta neviděli.

Když se přiblížili k prastarému dubu, s překvapením pod ním viděli spoutaného muže. Bylo zřejmé, že už dlouho nepil. Rozvázali ho a pomohli mu, aby spolkl pár doušek nabízené vody. Napil se, ale pak poutníkům k jejich velkému překvapení začal nadávat. Nerozuměli mu ani slovo, ale bylo jim jasné, že se na ně zlobí. Museli počkat na Konstantina, který zná spoustu jazyků, snad se s mužem domluví a zjistí, co se vlastně stalo.

Podařilo se. Konstantin si s mužem chvíli povídal a pak vysvětlil ostatním: „Toto je pro obyvatele nedaleké vesnice posvátný strom. Jsou přesvědčeni, že v něm sídlí božstvo, které jim může pomáhat i škodit. Proto sem nosí jako oběť své jídlo i jiné dary stejně jako jejich předkové. Protože několik měsíců

nepršelo, myslí si, že se na ně jejich božstvo z nějakého důvodu zlobí, a tak se rozhodli přinést lidskou oběť. Ten muž tady měl umřít žízni a tím to božstvo usmířit. A teď se zlobí, myslí si, že zemřou žízni všichni ve vesnici proto, že jsme ho zachránili.“

Všem bylo jasné, že lidská oběť nemá vliv na počasí, ale neměli čas pokusit se to zachráněnému vysvětlit. Z vesnice vyběhlo mnoho ozbrojených mužů, kteří si všimli neobvyklého pohybu pod jejich posvátným stromem, a byli odhodláni zjednat nápravu. Misionáři ani jejich průvodci se nepokoušeli o útěk, neměli na to dost sil, ani kdyby chtěli utíkat. Domořodci je přesto spoutali, odvedli do vesnice a zavřeli v jakési kůlně.

Čekali asi hodinu, než se sešla rada starších. Pak je vyvedli ven, kde byli shromážděni všichni obyvatelé vesnice. Netvářili se ani trochu přívětivě. Konstantin se ujal role překladatele. Dověděli se to, co už věděli, i další podrobnosti, třeba to, že kdyby s nimi byla v blízkosti stromu žena, už by nebyla mezi živými, protože její přítomnost na místě vyhrazeném mužům by byla těžkým zločinem. Nové informace dostali také vesničané. Konstantin náčelníkovi něco vysvětloval. Jeho druhové si mohli obsah řeči domyslet podle toho, že občas zaznělo jméno Ježíš Kristus. V duchu se modlili a čekali, co z toho bude. Náčelník se mračil, občas zakroutil hlavou na znamení nesouhlasu, jednu chvíli dokonce vzrušeně vyskočil a vypadalo to, že Konstantina probodne, ale pak se zase posadil a naslouchal klidnému hlasu, který jej o něčem přesvědčoval. Nakonec se náčelník dlouze radil s ostatními a pak poslal Konstantina, aby výsledek jednání sdělil ostatním.

Konstantin jim v krátkosti sdělil to, co si domysleli, že přesvědčoval domořodce, aby místo stromu prosili o pomoc Pána Ježíše, protože strom jim přece pomoci nemůže. To náčelníka velice rozlítlo, ale naštěstí se ovládl. Nakonec přistoupil na to, že vyzkouší, jestli má Konstantin pravdu. Ještě dnes s ostatními

muži porazí ten uctíváný posvátný dub. Příchozí se budou modlit ke svému Bohu. Jestli do rána začne pršet, obyvatelé vesnice se nechají pokřtít a zajatci budou volní. Když nezačne, je tato noc jejich poslední.

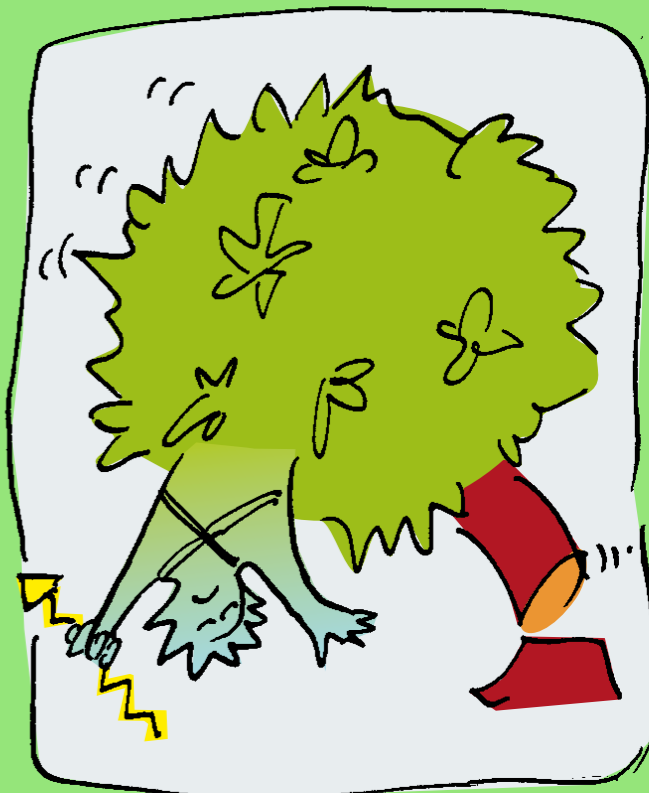
Všichni jako na povel pohlédli k obloze. Nikde ani mráček. Nic, co by bylo příslibem změny počasí. Mají přikývnout na to, co Konstantin dojednal s náčelníkem? Nebylo by jistější omluvit se za svůj omyl a nějak to urovnat? Třeba by je pustili na svobodu. Možná by vybrali někoho ze zajatců, aby ho nechali pod stromem umřít žízni, ale ostatní by byli zachráněni. Když budou souhlasit s dohodou a nezačne pršet, zemřou všichni. Zvláště nedávno propuštěným zajatcům, kteří si teprve týden užívali svobody, se ani trochu nechtělo umírat, ale byli si vědomi, že za svou svobodu vděčí Metodějovi a Konstantinovi. Nechali rozhodnutí na nich.

Bratři se ani nemuseli domlouvat. Jen se na sebe podívali a Metoděj souhlasně přikývl. Je to Boží věc. Buď Bohu věříme, nebo nevěříme. Není nic mezi tím. Žádné kličkování. Vždyť by se museli stydět před vesničany, kteří nemohou znovu postavit strom, který hodlají porazit,

i když ho ještě ráno považovali za svoji jedinou a poslední naději. Ani jejich důvěru nemohou zklamat.

Konstantin oznámil vesničanům, že i ostatní jsou přesvědčeni, že po poražení dubu začne pršet. Jsou přesvědčeni tak pevně, že dávají v sázku své životy. Domořodci odvedli zajatce do kůlny, vzali sekery a vydali se k posvátnému stromu. Údery seker byly slyšet až ve vesnici. Bylo slyšet i praštění a rána způsobená pádem mohutného stromu. Zajatci se modlili. Občas někdo vyhlédl nějakou škvírou ven a zkoumal počasí. To se neměnilo. Pak se setmělo a na obloze se rozzářily hvězdy. Čas běžel, už byla půlnoc, ale v kůlně nikdo nespál. Modlili se jako o život. Vlastně ne jako, ale skutečně o život. Věřili, že déšť přijde, ale trvalo to jaksi dlouho. Nemohlo sprchnout už večer? Nebo hned, jak skácený dub padl na zem? Bylo by to efektní a přesvědčivé! A zajatci by už nemuseli bojovat s vlastními pochybnostmi.

Pak zaslechl, jak na střechu dopadla první, druhá, třetí kapka. A přišlo a lilo až do rána, kdy je vesničané přišli rozvázat, i když připravovali slavnostní hostinu...

(Taky bych se na to nejradši vykašlal!)

KRÁL KVÍZŮ

Prázdniny jsou dlouhé, většinou při nich úplně zapomeneme na školu. Doufáme, že však během nich nezapomenete na Krále kvízů. Zkuste si vyluštit pár otázek! Náповědu najdete v minulých číslech Tarsicia.

MAZÁCI:

Kolik dní trvala papežská sedisvakance po odstoupení Benedikta XVI. (včetně počátečního a konečného dne)? (1)
K čemu sloužil původně pluvíál? (1)
Kdy a jakým papežem bylo vyhlášeno dogma o Nanebevzetí Panny Marie? (2)

MAZÁNCI:

Jak se jmenuje liturgický oděv jáhna („ornát“ pro jáhna)? (1)
Kde je pochován sv. Prokop? (1)
Proč se bazilice Panny Marie Větší v Římě říká Panny Marie Sněžné? (1)

Soutěžit můžeš na stránce www.tarsicius.cz/kral. Pokud nejsi ještě zaregistrovaný, zaregistruj se na stejné stránce!

Reportér se ptá v autobuse:

„Nechal byste sednout starou pani?“
„Ne!“
„Ani kdyby šla o holi a měla těžkou tašku?“
„Ne!“
„A proč, prosím vás?“
„Protože jsem řidič.“

Martina Vondráčková

Jiříček se ptá na ulici:

„Pane, prosím vás, kolik je hodin?“
„Za pět minut čtyři.“
Jiříček kroutí hlavou a říká: „To je divné. Ptám se už na to celý den a pokaždé dostanu jinou odpověď!“

Samuel Černý

„Haló, volám ohledně toho hlídacího psa, kterého jste nám prodal. Jak to máme zařídit, aby nás pustil domů?“

Karel Čapka

Kolik inženýrů z IBM je potřeba k výměně žárovky? Žádný. Ale marketingové oddělení prohlásí, že prasklá žárovka je nový trend, jehož směrem se bude vývoj ubírat.

Vojta Spudil